

Jūras izauklētā

Tobrīd lija. Straujš lietus un vēja tango pārņēma pilsētu. Kā pārējie Karlīnes ielā sastaptie gājēji, steidzos ātrāk nokļūt patvērumā. Kad ļaužu plūsmai pārlaidu skatienu, netālu pamanīju koši dzeltenu lietussargu ar sarkaniem ķiršiem. Tas krietni atšķīrās no citiem, šim mirklim piešķirot mazliet vieglprātības.

Man iepatikās uzmundrinošais prints. Zināju, ja nokļūšu tuvāk, lietussarga īpašnieci uzrunāšu. Tā, noteikti, ir kāda jauna sieviete. Ceru, viņa padalīsies, kur tagad, ķiršu laikā, tikusi pie tik sulīga lietussarga.

Kad nonācu līdzās, apmulsu, ieraugot kundzi gados. Gandrīz saskrējāties. Es aiz pārsteiguma, viņa, visdrīzāk, aiz manas nekaunības pienākt pārāk tuvu.

– Vai ta vietas par maz, ka vajag mani taranēt? – bez īgnuma uzrunāja laipna balss.

– Nē! Bet ... tas lietussargs ... tik skaists! – smaidot nopūtos – Es arī tādu gribu!

Un uzreiz ķēros pie svarīgā jautājuma – Kur pirks?

– Ak, jaunie, jums visu vajag uzreiz! Tā dzīvē nenotiek. Paiesim kādu gabaliņu, parunāsim.

Negribēju lietū ilgāk uzkavēties, taču šī lietussarga dēļ biju gatava to darīt.

Blakus ejot, viņa sāka stāstīt par Ventspili, pludmali un senāku, man nezināmu laiku. Kad nonācām līdz Loču ielai, atcerējās, kā pēc vētras kopā ar draudzenēm skrējušas meklēt krastā izskalotos dzintarus. Vēlāk skaitījušas, kurai paveicies tikt pie lielākā guvuma.

Viņa nerunāja skarbi, nesūkstījās par gadiem un dzīvi. Viņā bija daudz optimisma. Iesākumā teikto piecietu, gribēju vien ātrāk uzzināt par lietussargu. Taču tad, ieklausoties, kļuva arvien interesantāk.

Tepat netālu, liedagā, atradusi laimes akmentiņu. Esot retums, ne katram tādu izdodas uziet. Tagad glabājot tuvumā. Ja kur brauc, ņem līdzi. – Mans talismans. Sargā un dod spēku.

Varbūt arī es kādreiz atradīšu savu laimes akmentiņu? Katru dienu esmu Ventspilī. No mājām līdz darbam nepilnu piecpadsmit minūšu gājiens. Svarīgākās vietas, kas saistītas ar iepirkšanos un kultūras notikumiem, esmu ielāgojusi. Pilsētas vēsturi iepazīnu muzejā. Pārējo apgūstu pamazām. Pretēji man, nupat sastaptā kundze – Dagnija, ir īsta ventspilniece. Jau vairākās paudzēs viņas dzimtas mājas ir šeit. Citviet negribot doties, lai arī bērni un mazbērni izklīduši pa visu Latviju un plašo pasauli, Īriju ieskaitot.

– Es nevaru aiziet no savas pilsētas. Tā mani tur cieši ar jūru, kuģiem un piesaista ar dzimtas saknēm. Es pieļauju, ka kāds no manējiem atgriezīsies, esam par to runājuši. Viena mazmeita solīja – sapelnīs naudu, brauks atpakaļ un uzcelt māju. Es tam ticu, jo viņa ir īpaša, jūras izauklēta, sīksta un spītīga.

Reiz Dagnija, kad bija pavisam jauna, izlēma laimi meklēt Zemgalē. Kad prasīju, kas turp aizveda, viņa sapņaini nopūtās – Mīlestība.

Zinu, nav taktiski vaicāt, taču tagad, kad bijām vairāk ierunājušās, atklāti uzprasīju – Un Zemgalē nepatika? – Sākumā šķita labi. Ar vīru sameklējām dzīvoklīti. Taču kaut kā nevarēju iedzīvoties. Jānis pamanīja, ka neesmu gluži savā ādā, līdz vienojāties pārcelties uz Ventspili. Te viss notika ātri – atradām darbu, iekārtojām mājokli. Radi un paziņas palīdzēja. Jānim negāja viegli, taču viņš zināja, ka šeit man ir labāk.

Pielāgojās dzīvei pilsētā pie jūras. Pierada pie vēja un kaijām. Tagad ir īsts ventspilnieks. Tā abi turamies savā vietā. Un tad viņa aušīgi iesmejas – Kā divi seni, iesīkstējuši koki, divi veci sakārņi ...

Skatos uz Dagniju un domāju, cik vienkārši var pieņemt likteni. Ļauties būt laimīgai.

– Meita grib, lai pārceļamies pie viņas uz Vidzemi. Mazdēls sauc dzīvot uz Īriju. Tur ir savādāk. Man patīk abās vietās, esmu tur bijusi, taču labprātāk braucu ciemos, ne uz palikšanu. Jānis arī piekrīt, ka savās mājās ir ērtāk. Te viss zināms. Vecus kokus jaunā vietā nevar pārstādīt, – pārāk trausla sakņu sistēma. Esam pieraduši doties uz Jūrmalas parku, citur tāda nav. Mums ir savi ieradumi, kafejnīca, kur padzert kafiju un tikt pie gardākās medus kūkas. Dzīvojam savā īstajā vietā, cieši noenkuroti Ventspilī.

– Esi vietējā? – Dagnija grib zināt.

– Nē, ienācēja. Nepilnus divus gadus Ventspili saucu par savām mājām. Agrāk sapņoju dzīvot pie jūras, tajā ir kāds dīvains, neizskaidrojams spēks. Mani vienmēr ir piesaistījuši lielāki ūdeņi, lai nekur tālu nav jābrauc, var jebkurā mirklī doties uz pludmali. Ar iekšzemē augušu cilvēku tā notiek – sapnis par jūru virmo, līdz piepildās.

– Tieši jūras man pietrūka, kad dzīvoju Zemgalē, – iestarpina Dagnija, un sāk stāstīt par Prinču ielā pavadīto bērnību. Toreiz viņa sapņoja ātrāk izaugt liela, kļūt par konfekšu veikala pārdevēju un satikt savu princi. Viss esot tā arī noticis.

Pēkšņi atceros savus vecākus, māju, kurā izaugu. Tagad līdz turienei trīs stundu brauciens. Joprojām aktuāls ir man pašai neatbildētais jautājums par nākotni, vai spēšu noticēt sapnim, kas piepildījies, pametot dzimto ligzdu? Varbūt tā jānotiek? Un tieši šeit ir mana īstā vieta?

– Kā viss mainās! – manas pārdomas iztraucē Dagnijas balss. – Katru gadu nami kļūst košāki, kuģi lielāki. Man ir ieradums ik pārdienas izstaigāt centra ieliņas. Bieži dodos tālākās pastaigās un ievēroju, kas jauns radies vai pārveidots. Aizvakar tās puķu dobes tur nebija. Re, un tie ķirši bija knapi sārti, tagad pavisam sarkani. Gluži kā uz mana lietussarga!

Abas attopamies – Lietussargs!

– Skat, kā aizrunājos, gandrīz pašu galveno aizmirsu! Būšu ar savu stāstīšanu jau apnikusi. Tepat netālu, centrā, ir veikaliņš, kur pamanīju šo sulīgo ķiršu lietussargu. Noteikti atradīsi. Lūk, lietus arī pārgājis.

Patiesi, lietus mitējies. Taču manas domas par laiku, ko veltām sev un citiem, nav rimušas. Aizdomājos par notikumiem, kas dara priecīgu prātu un ikdienu. Par cilvēkiem, nejausībām un vietu, kur ir mūsu īstās mājas. Par Ventspili.